

i malíři a muzikanti. Vznikl tam Klub přátel poezie, jehož byl František Hrubín jakýmsi otcem práporu. Takže tam jsme se potkávali takřka denně a povídali si o poezii. Jenže Hrubín měl pak problémy s alkoholem. Takže jsem ho zažil, když nemohl pít, protože mu to zakázali. Opravdu to dodržoval. Ještě mám někde doma fotečku, kterou mi poslal z Ústavu protialkoholní léčby u primáře Vondráčka. Bylo jich tam asi dvanáct, většina byly ženský, jen tři nebo čtyři chlapi. Ten doktor Vondráček byl kapacita. Jednou jsem mu volal kvůli básníku Ivanu Divišovi. Byl jsem šéfredaktorem nakladatelství Mladá fronta a on u mě pracoval jako redaktor. A pil tvrdě. U Vondráčka byl asi pětkrát. Já jsem potřeboval, aby Vondráček naší vrchnosti řekl, že je Diviš vyléčený, a vlastně mi tak pomohl. Když jsem ale do telefonu řekl: „Dobrý den, volám kvůli Divišovi“, zařval Vondráček na druhé straně: „Ne! Mám čtyři lidi, jejichž jména už nechci nikdy slyšet!“

No ale zpátky k Františkovi (Hrubínovi - pozn. red.). Byl to fajn chlap. Takovej zvláštní, trochu tichý v gestech. Hezky voblíkaný. Docela frajer.

Další, kdo bydlel nedaleko od vás v Bubnech, byl Ludvík Vaculík. Po roce 1968 vás potkal podobný osud - byli jste na seznamu nežádoucích osob. Vaculík pak začal ve své edici Petlice vydávat vaše texty...

Ten byl výbornej. Já vím, že byl krásně svůj a mluvil se o jeho problémech se ženským a že je to zamotaný. Ale byl daleko statečnější než já a to neríkám, že jsem nějaké posera. Kvůli té jeho edici Petlice po něm pořád šli. Já jsem byl jeden z mnoha, kdo u něj vydávali. A on mi pravidelně nosil domů to, co vyšlo. Byla to velká figura a v český próze má svoji brázdou. Zpětně si ho dost považuju.

A ještě jeden „soused“ byl pro mě důležitý: můj přítel básník, literární historik Miroslav Červenka. Ten věděl o poezii hodně. Bydlel ve Schnirchově ulici.

Dalším ostrůvkem pozitivní deviance v Praze 7 bývala domácnost dnešního nakladatele Vladimíra Pistoria ve Skalecké ulici. Co přesně se tam konalo?

To byli taky odvážní lidé, Pistoriovi, stejně jako Vaculík. Vydávali samizdat, ktere mladý Pistorius (Vladimír Pistorius ml., nakladatel - pozn. red.) pojmenoval Krameriova expedice. U nich na půdě ve Skalecký se dělaly podobný kulturní večery jako bytové divadla u Chramostový. Třeba jeden večer byla na programu Chramostová a její složené pořady, říkala tomu Apelplatz. V druhé půlce jsem potom četl já z Tance smrti. Chodili tam Merta, Kocáb a další. Bylo to fajn a bez nějakých strachů.

Jak vlastně změnil zákaz publikování na začátku 70. let vaše chování a každodenní občanský život?

Ze začátku jsem dělal různé práce, kde jsem si mohl něco vydělat. S klukama z nohejbalu jsme třeba vytapetovali celej vánoční trh. Psal jsem posudky. V prvních letech se v Pionýru tiskly dětské legrační veršičky, které nebyly podepsané, tak to jsem taky mohl. Vlastně to celé zavinila paní Balašová z televize, kterou nevim, jak nazvat slušně. Byl to hajzl a po všech šla. Jakmile se dozvěděla, že jsem podepsal nějakou

rezoluci, aby propustili tři lidi, tak řekla: „Hele, my tady Šiktancovi vysíláme pohádky a von si tu cosi podepisuje. Ani náhodou!“ A už to jelo. Potom jsem ale psal texty na jiný jména. Zaslouhou skvělých holek z televize, paní Medové a paní Sýkorové. To byla klika. Takže dodnes jdou některé pohádky se jménem Milena Medová a ty jsem psal já. Není důvod to měnit. Eva Košlerová a Eva Králová mi zase takhle pomáhaly v rozhlase. Krásně se o nás staraly a samozřejmě o tom nikdo nevěděl.

Zákaz přišel v době, kdy už jste byl známý a vážený básník. Vnímali jste to tak, že jste ztratil kus své identity?

Trochu jo, ale nedělám z toho žádnou vědu. Bylo to sice na dvacet let, tak to bylo trochu dlouhý, no. Ale měli jsme chalupu ve Vrchovanech u Doks, na kterou jsme hodně a často jezdili. Nemůžu tedy říct, že jsem nějak trpěl. Člověk se musel zařídit, jak to jde. Říkal jsem si, že nechci, aby mi ten vztek, který jsem v sobě měl, lezl do poezie. Což jsem samozřejmě neudržel. Udělal jsem za tu dobu asi šest knížek poezie. Takže se mi v tomhle smyslu vlastně nic moc neudálo. Prostě buď píšete v horší, nebo v ještě horší době. Nedá se nic dělat.

Karel Šiktanc

Básník, překladatel, novinář, textař, autor pohádek a knih pro děti. Narodil se v roce 1928 v Hřebčích u Kladna. Jeho život osudově poznamenalo vypálení nedaleké obce Lidice v roce 1942. Začínal jako redaktor v Českém rozhlase, následně se podílel na časopisech Květen a Orientace. V letech 1961–71 byl šéfredaktorem nakladatelství Mladá fronta. Kvůli postojům k situaci v Československu okupovaném vojsky Varšavské smlouvy a vystoupení z komunistické strany byl z nakladatelství propuštěn. Následoval bezmála dvacetiletý zákaz publikování. Šest Šiktancových sbírek z této doby vyšlo v samizdatu nebo v zahraničí. Po roce 1989 byl rehabilitován, dvakrát oceněn Cenou Jaroslava Seiferta (1989 a 2011), Státní cenou za literaturu (2000), Magnesii Literou v kategorii poezie (2004), mezinárodní cenou za literaturu a filozofii Nobelito (2006) a prezidentskou Medailí Za zásluhy (2010). Od roku 1963 žije s rodinou v Praze 7-Bubnech.

Po roce 1989 se vaše situace zase náhle otočila o 180 stupňů.

To byl zase opak, všechno se to valilo a už ty knížky nikdo snad ani nechtěl.

Byl jste opět vydáván a dvakrát jste získal Cenu Jaroslava Seiferta, dále státní cenu za literaturu, ocenění Magnesia Litera i prezidentskou Medaili Za zásluhy. Berete ceny jako zadostiučinění?

To je samozřejmě radost, hlavně ty Seifertovy ceny. Ale já vůbec nejsem ten typ, co by si říkal: tak, a teď už to mám v malíku, teď už to umím. To je moje štěstí. Nikdy jsem ani nikomu nic nezavídal, přisáhám. To mám taky klika. Ale hlavně: já přeče nejsem nikým potvrzený! Jsme

potvrzený jedině časem. A to už já nezažiju, tak co bych si s tím lámal hlavu? Mě baví psaní. To je štěstí. Cejtíte, že to děláte s hroznou chutí to ze sebe dostat. Mně je jedno, jestli v těch dějinách budu, nebo ne. Nebo že mám bejt slavnej. Či neslavnej.

Nezajímalo by vás předávat své zkušenosti mladým básníkům?

Já se s určitými básníky stýkám. Ale to víte, neobsáhnete všechno. Těch, co zkoušejte poezii, je strašně moc. A taky nepoznáte po prvních pár verších, co vám donesou, jestli je to ten pravý. My jsme na začátku psali blbosti, protože jsme věřili. Já byl z dělnický rodiny, můj táta dřel jako kůň. Tak jsem věřil, že komunismus je opravdu pro chudý, že dá hlas lidem, jako je můj táta. Pak jsem se z toho probudil. Ale vlastně dost pozdě.

Učit na nějaké literární akademii bych neuměl. Nikdy jsem ani neučil, i když jsem studoval pedagogickou školu. Utekl jsem z ní po pěti semestrech, vona stála za prd. Jedinej, s kým jsme si tam padli do noty, byl profesor Vodička. A to bylo na celý život.

Zdá se vám, že dnešní mladá generace používá jazyk jinak než vy?

Takovej ten obecný jazyk, to je velikej průšvih. Děti ve škole by se měly učit projevu! To je strašně důležitý. Vezměte si našeho ministra vnitra: mluví tak rychle, že mu vůbec není rozumět. A zní to jak gramofon, jak mluvěj všichni tak navrčeně. Ta obecná čeština, to je samé „jako“, „jakoby“, „nicméně“. Všichni teď jedou „nicméně“. Je to takový smutný, že ten jazyk není bohatší. Dřív mi to přišlo takový... nějak mi ta řeč víc odpovídala. Dneska mi připadá, že je to jenom na rychlou domluvu. Já jazykem žiju. Pořád si něco říkám a v sobě opakuju. A jsou to i legračky - v tramvaji si přeríkávám pitominy, přesmyčky. Třeba s Jaromírem Slomkem, literárním kritikem, si takhle píšeme. Já mu tuhle povídám: „Tam u nás jsou Makotřasy.“ A Slomek: „No a co má bejt?“ Já: „A víte, jak ten název vznikl?“ Slomek: „No, přece třást makovicí.“ Já: „Ale ne. Původně to bylo, má Gott řasy?“ Prostě mě bavěj i takový blbinky.

Vadí vám něco na Praze 7?

Na celé Praze mi vadí tma.

Tma?

Jo, v noci. To se šetří? Nebo vy tomu rozumíte? Já myslím, že kdyby ulice byly líp osvětlené, zvýšilo by to bezpečnost, ale hlavně by město zkrásnělo. Nejen Praha 7.

Co byste naopak v Praze 7 uvítal? Asociace spisovatelů před časem navrhla vznik Domu literatury, který by podle ní mohl fungovat v ulici Milady Horákové. Co tomu nápadu říkáte?

Jistý kout literatury funguje v Liberálu na Řezáčově náměstí. Třeba Host tam představuje své edice nejkrásnějších básní. Moje místo to ale úplně není - to už je víc pro mladý. Něco jako klub by byl ale dobrej. Nejen pro spisovatele, ale i pro kumštýře, pro nakladatele, rozhlasáky a další. Místo, kde by věděli, že se můžou setkávat. Že je tam dobrý víno a kafe a že není předražený. Ne nutně by se tam musely konat akce pro veřejnost. Ale mohly by. Ten klub by nemusel být na Praze 7. Ale proč vlastně ne?! ●

PŘESTAVBA RADNICE

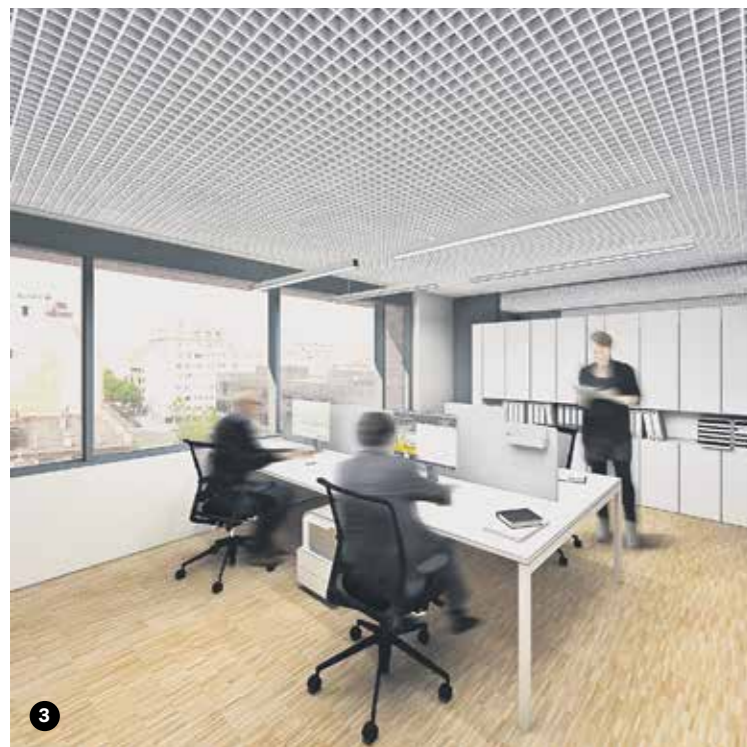

MŮŽE

ZAČÍT

V cestě k nové radnici Prahy 7 už nic nebrání. V listopadu začnou budovu U Průhonu 38 obléhat stavebníci a řemeslníci, aby představy tvůrců vítězného návrhu přeměnili ve skutečnost. Rekonstrukce by měla být dokončena na konci příštího roku. Městská část Praha 7, která existuje 130 let, tak konečně získá svoji vlastní radnici.

1 Pohled do přepážkové haly od hlavního vstupu. Průhled do prvního patra je doplněn o vřetenové schodiště a s přízemím tvoří velký centrální prostor, kde najdete nejnavštěvovanější agendy úřadu. V pravé části je recepce z dřevěného materiálu jako kontrast k betonovému povrchu podlah a nosníků. Podhled v celé radnici tvoří polopropustný rošt, za kterým se skrývá vzduchotechnika, topení a akustické panely.

2 Jednací místnost se skleněnými stěnami je navržena ve většině pater radnice. Občanům umožní komfortní jednání s úředníky o složitějších problémech, budou se zde konat porady menších pracovních skupin, školení apod. Jednací místnosti budou vybaveny počítačovou a audiovizuální technikou. Barevnost podlahy odpovídá barvě chodeb v daném podlaží. Každé podlaží má pro zlepšení orientace svou vlastní barvu.

3 Kancelář pro čtyři pracovníky. Veliká hluboká okna propouštějí dostatek světla, jejich hluboké ostění pak stíní před prudkým letním sluncem. Vnější žaluzie zabrání přehřívání a snižují nároky na chlazení. Vestavné skříně poskytují dostatek úložných prostor a opticky v místnosti neruší. Dřevěná podlaha dodává příjemný pocit a současně se dobře udržuje.

4 Pohled na přepážkovou pracovníštní v přízemí. Hluboké niky oddělují jednotlivé žadatele opticky i akusticky, takže návštěvníci mají i v otevřeném prostoru dostatek soukromí. Vpravo je vidět pulc občerstvení s nápoji a studenými lahůdkami.

5 Pohled do multifunkčního zastupitelského sálu v suterénu. Strop tvoří světelné desky vytvářející pocit světlíku s denním světlem. Uspořádání je možné měnit dle potřeby pro přednášky, zasedání zastupitelstva či společnou jídelnu zaměstnanců.

6 Centrální schodiště s kruhovým zaskleným průhledem do chodby patra. Barva podlahy daného patra přechází i na podesty.

Text – Ivana Myšková, spisovatelka a externí spolupracovnice Hobuletu
Vizualizace – Atelier bod architekti

Sedmička je jednou z mála pražských městských částí, které nemají svoji vlastní radnici. Možná si ještě vzpomínáte na dočasné sídlo radnice zvané Dřevák, které stávalo u Parkhotelu. Od roku 1993 si Sedmička své sídlo provizorně pronajímá na nábřeží Kpt. Jaroše a dlouhodobě se poohlíží po vlastním sídle. Majitel budovy na nábřeží Generální finanční ředitelství navíc na podzim 2015 požádal radnici, aby se co nejdříve vystěhovala.

Ještě v roce 2015 tak nové vedení radnice zakoupilo budovu v ulici U Průhonu 38. V únoru 2016 vyhlásilo mezinárodní architektonickou soutěž, následně připravilo projekt, získalo stavební povolení a koncem letošního léta vysoutěžilo i stavebníka, kterým se stalo konsorcium firem Metrostav-Geosan. „Jednotlivé fáze na sebe navazují tak rychle, jak to jen jde, nejsou mezi nimi žádné jiné prodlevy než čistě administrativní, které jsou dané zákonem a které potřebujeme pro vyhodnocení jednotlivých kroků,“ popisuje radní Pavel Zelenka, který má nové sídlo radnice na starosti. Samotná rekonstrukce by měla trvat čtrnáct měsíců, a stěhování úřadu se tak plánuje na první polovinu roku 2019. A na co se můžeme těšit?

Nic pro Kafku ani pro Godota

V současné radnici nezabloudivl asi jen málokdo. Kam vedou spleť chodby, ví totiž jen ten, kdo tu již roky pracuje. „Ten dům se hrozně špatně čte, když se do něj vchází bývalým zadním vchodem,“ říká architekt Vojtěch Sosna, jeden z tříčlenného studia Atelier bod architekti, které zvítězilo v mezinárodní architektonické soutěži na novou radnici, a obstálo

tak v konkurenci sedmdesáti architektonických studií. Právě nekonečné bloudění by při pohybu po nové radnici mělo definitivně odpadnout. Chodby budou obkružovat vnitřní prostory s prosklenými zasedacími místnostmi a nejdelší chodba by měla mít pouhých dvanáct metrů. Nová radnice také stávající šedou vymění za pestré barvy. V orientaci po budově tak pomohou i barevné podlahy. Rovněž jednotlivé odbory budou barevně odlišené. Samozřejmostí je bezbariérovost i navigace pro nevidomé. A protože dveře kanceláří budou opatřeny okénky, můžete nahlédnout dovnitř a ušetřit si zbytečné klepání a čekání. „Chtěli bychom, aby ta budova působila neokázale, svěže, moderně a přívětivě, aby se tam člověk necítil tak jako na chodbách tohoto úřadu, kdy na něj ten Kafka prostě dýchne, ale aby se tam cítil jako v přátelském a vstřícném prostředí, kde snadno najde potřebné kanceláře,“ vysvětluje radní Zelenka.

Kontinuita starých a nových Holešovic

Vítězný návrh ctí estetiku a specifika holešovických průmyslových cihlových domů. Symbolické propojení holešovické podnikatelské historie a současnosti bude představovat hodinový stroj firmy L. Hainz. Ta vznikla v roce 1836 a od roku 1928 sídlí v Tusarově ulici, spravuje pražský orloj a věžní hodiny v celé Praze (rozhovor s Jaroslavem Závěským z firmy L. Hainz vyšel v červnovém Hobuletu). Starat se bude i o radniční hodiny, jejichž stroj bude k vidění v průhledné skříně v horním radničním sále. Hodiny jsou ale pochopitelně už jen třetina na dortu.

Konsorcium firem Metrostav-Geosan musí nejprve „odstojit“ dům zevnitř, takže kolegům může zdát, že se se stavbou nic neděje. Poté se začne pracovat s vnějším pláštěm, čehož si už lidé v okolí samozřejmě všimnou. Postaví se nové konstrukční části, například výtahy, odstraní se původní zavětrovací stěny a následně se může pracovat na hrubém povrchu fasád. Atelier bod architekti vymyslel i řadu technologických zlepšení, která umožní ekologičtější provoz budovy, takže se nová radnice hrdě přičítá k takzvaným chytrým stavbám. Okna například zastíní žaluzie napojené na senzory, takže se budou automaticky zatahovat podle potřeby. Z dalších technologií přibude chladicí registr v podhledech, tedy topné těleso, které zároveň vytápí i chladí, a to nikoliv od podlahy, nýbrž od stropu. Kromě těchto zařízení nebudou chybět ani konvenční zdroje tepla, protože dům je v současnosti napojen na výměňkovou stanicí nedaleké teplárny.

Sál s výhledem

A jaké hlavní změny čekají v nové radnici na občany? Například digitální úřední deska v podloubí budovy, přístupná zvenku i mimo úřední hodiny. Vstupní hala s dvoranou kolem výtahové šachty, kde budou přepážky pro výdej parkovacích karet, občanských průkazů, pasů, podatelna a podobně. Kavárna, kde si v rámci úředních hodin můžete zpříjemnit čekání, a dvůr s platanem a stojany na kola. V podzemí velký zastupitelství sál, který poslouží také jako přednášková místnost a výstavní prostor, a jídelna. V nejvyšším patře pak prostorný radniční sál s terasou a krásným

výhledem na Holešovice, vhodný i pro společenské akce, například svatby, a další dvě terasy s dřevěnými palubkami přístupné z hlavní chodby.

V prvním patře bude možné z ochozu kolem převýšeného prostoru vstupní haly pozorovat dění v přízemí. Novinkou budou prosklené hovorny uprostřed každého patra, které současné radnici chybějí asi nejcitelněji. Schodiště bude dominovat kruhové okno. Průzorem ve schodišti se můžete z nejvyššího podlaží potěšit pohledem na barvy všech pater.

Architekti mysleli samozřejmě i na zaměstnance úřadu. Kanceláře jednotlivých odborů budou umístěny až od prvního patra. Kvůli zvětšení a přirozenému prosvětlení kanceláří i chodeb nebudou stěny sahat až ke stropu, což vlastně umožní vidět skrz celou budovu. Každá kancelář bude disponovat vlastním malým archívem v podobě vestavěných skříní. Součástí stolů by měly být protihlukové desky, aby se zaměstnanci nerušili.

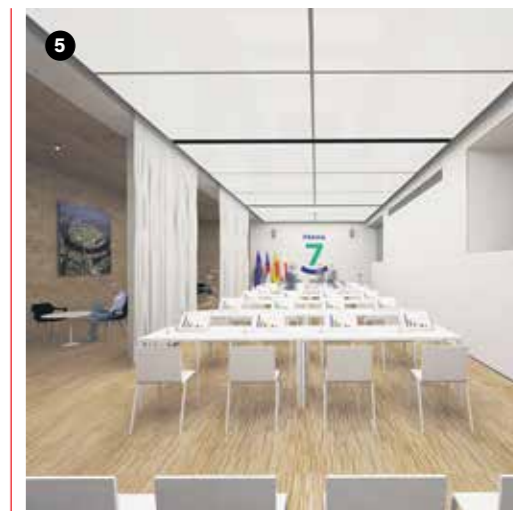
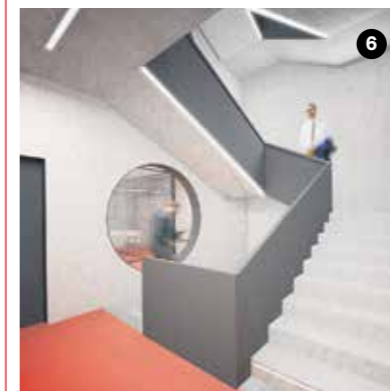
Služební ochoz

Zvláštností bude i chodba podél fasády celé budovy, kterou zaměstnanci mohou využít pro snazší pohyb mezi kanceláři, aniž by museli přecházet hlavní chodbou. Architekti nezapomněli ani na variabilitu celé budovy. Příčky bude možné demontovat, a kanceláře tak libovolně zvětšovat nebo zmenšovat podle potřeb jednotlivých odborů.

Litovat můžeme jediného - v nové budově se už nepovozíme páternosterem. „Ten bychom tam měli nejdříve, protože je kapacitně nejvýhodnější, ale dnes už bohužel není možné nový páternoster vyrobit a provozovat. Nedostali bychom bezpečnostní povolení,“ vysvětluje architekt Vojtěch Sosna.

Pokud jde o parkování, budova nové radnice se nachází v modré rezidenční zóně, kde může kterýkoliv občan z Prahy 7 zaparkovat, a přímo proti radnici v areálu Pivovaru je komerční parkoviště i pro „přespolní“ návštěvníky.

Teď už tedy záleží jen na tom, jak hladce stavba půjde a zda se jí podaří zrealizovat ve slibovaném termínu. Samotné stěhování více než dvou set zaměstnanců by mnoho času zabrat nemělo. „Každý si zkrátka zabalí své osobní věci do jedné krabice, druhý den přijde na novou radnici, zapne nový počítač, přihlásí se do systému a bude pracovat jako předtím,“ usmívá se Pavel Zelenka. ●

Nová radnice v číslech

Už začátkem roku 2013 obyvatelé Prahy 7 v referendu rozhodli, že nestojí o výstavbu nové radnice za 1,6 miliardy Kč a přejí si náklady na nové sídlo omezit částkou 500 milionů Kč.

Budova nové radnice stála 91 milionů Kč včetně daně z převodu nemovitosti. Za rekonstrukci radnice ze svých volných finančních prostředků, tedy bez využití úvěru, zaplatí celkem 213 milionů Kč bez DPH. Celkové náklady tak budou 4,5krát nižší než byla plánovaná cena radnice před referendem.

Roční provozní náklady, jako jsou energie, úklid a správa budovy, by podle provozu srovnatelných budov měly vyjít kolem 4 milionů Kč. Ve stávající budově jsou celkové náklady včetně nájmu 11 milionů Kč ročně. Návrh celkové investice v porovnání s komerčním nájmem budovy stejného standardu se odhaduje na něco málo přes 16 let.

- Obestavěný prostor budovy 19 604 m²
- Celková hrubá podlažní plocha 5447 m²
- Celková užitná plocha místnosti 4635 m²
- Počet kancelářských míst 202
- Počet míst v zasedacích místnostech 230

Věděli jste, že?

Budově nové radnice U Průhonu 38 se říká Chirana a v 90. letech zde sídlila Komerční banka.

Do mezinárodní architektonické soutěže na finální podobu nové radnice se přihlásilo 70 návrhů z celého světa od Španělska přes Irsko až po Japonsko. V anonymní soutěži zvítězilo studio Atelier bod architekti, jež tvoří Vojtěch Sosna, Jakub Straka a Jáchym Svoboda a sídlí v Osadní 26, tedy opravdu za rohem od radnice.

Do výběrového řízení na generálního dodavatele stavby, kterého se mohly zúčastnit stavební firmy z celé Evropské unie, byly podány čtyři nabídky. Smlouvu radnice podepsala začátkem října s konsorciem firem Metrostav-Geosan, které navrhlo nejnižší cenu. Stavba by měla trvat čtrnáct měsíců.

Než se nová radnice přestaví, jen pouhých padesát metrů od ní vznikne její detašované pracoviště pro vyřizování přestupků. Ty se budou od příštího roku řešit na nové adrese U Průhonu 11, na rohu ulice Komunardů a ulice U Průhonu, kde dosud sídlila prodejna koberec a rámařství.